

ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 16.8.2013
COM(2013) 592 final

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ НА КОМИСИЯТА

**Ръководство. Понятието „законно предлаган на пазара“ в Регламент
(ЕО) № 764/2008 за взаимното признаване¹**

(Текст от значение за ЕИП)

¹

Настоящият документ няма юридическа сила. Нито Европейската комисия, нито лицата, действащи от нейно име, носят отговорност за използването на информацията, съдържаща се в настоящата публикация, както и за възможните грешки въпреки внимателното изготвяне и проверка на документа. Съдът на Европейския съюз е последната инстанция при тълкуването на правото на ЕС.

СЪДЪРЖАНИЕ

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ НА КОМИСИЯТА. Документ с насоки. Понятието „законно предлаган на пазара“ в Регламент (ЕО) № 764/2008 за взаимното признаване		3
1.	Въведение	3
2.	Принципът на взаимно признаване	3
3.	Регламент (ЕО) № 764/2008 за взаимното признаване	4
4.	Понятието „законно предлаган на пазара“	5
5.	Задължения съгласно Регламента за взаимното признаване	6
6.	Доказателствени средства	7
6.1.	Права и задължения	7
6.2.	Неуведомяване на икономически оператор	8
7.	Ролята на звената за контакт относно продукти	9
8.	Заклучения	10

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ НА КОМИСИЯТА

Ръководство. Понятието „законно предлаган на пазара“ в Регламент (ЕО) № 764/2008 за взаимното признаване¹

(Текст от значение за ЕИП)

1. ВЪВЕДЕНИЕ

На 15 юни 2012 г. Комисията прие своя първи доклад относно прилагането на Регламент (ЕО) № 764/2008 („Регламент за взаимното признаване“)² и предложи Консултативният комитет по въпросите на взаимното признаване да наблюдава внимателно, освен останалите области, затрудненията, пред които са изправени икономическите оператори, когато се опитват да докажат, че даден продукт е *законно предлаган на пазара* на друга държава членка.

С оглед преодоляване на този проблем целта на настоящото ръководство е да предостави лесни за прилагане насоки по отношението на понятието „законно предлаган на пазара“ в Регламента за взаимното признаване. Той ще бъде актуализиран, за да бъдат отразени опитът и информацията от държавите членки, органите и предприятията.

2. ПРИНЦИПЪТ НА ВЗАИМНО ПРИЗНАВАНЕ

Свободното движение на стоки е един от успехите на европейския проект. То е помогнало за изграждането на вътрешния пазар, от който понастоящем се ползват европейските граждани и предприятия и който е в основата на политиките на ЕС.

Пред свободното движение на стоки между държавите членки могат незаконно да бъдат създадени препятствия от компетентните органи на държавите членки, които при липсата на хармонизирано законодателство прилагат по отношение на продукти технически правила, определящи изисквания, които трябва да бъдат изпълнени от продукти, законно предлагани на пазара в други държави членки. Прилагането на такива правила за продукти, законно предлагани на пазара в друга държава членка, може да бъде в противоречие с членове 34 и 36 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), дори ако се прилагат към всички продукти без да се прави разграничение.

Принципът на взаимно признаване, който произтича от съдебната практика на Съда на Европейския съюз,³ играе важна роля във функционирането на вътрешния пазар и

¹ Настоящият документ няма юридическа сила. Нито Европейската комисия, нито лицата, действащи от нейно име, носят отговорност за използването на информацията, съдържаща се в настоящата публикация, както и за възможните грешки въпреки внимателното изготвяне и проверка на документа. Съдът на Европейския съюз е последната инстанция при тълкуването на правото на ЕС.

² Регламент (ЕО) № 764/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. относно установяване на процедурите, свързани с прилагането на някои национални технически правила за продукти, законно предлагани на пазара в други държави членки, и за отмяна на Решение № 3052/95/ЕО, ОВ L 218, 13.8.2008 г., стр. 21—29.

³ Този принцип е установен с решение от 20 февруари 1979 г. по дело 120/78 „Cassis de Dijon“ (Rewe-Zentral AG/Bundesmonopolverwaltung für Branntwein), Recueil 1979 г., стр. 649. От 1980 г. Комисията е изготвила редица насоки относно прилагането на принципа на взаимно признаване,

позволява свободното движение на продукти при липсата на законодателство на ЕС за хармонизация.

В настоящото ръководство се пояснява, че по силата на Регламента за взаимното признаване държавата членка по местоназначение на даден продукт⁴ трябва да разреши пускането на пазара на продукт, който е законно предлаган на пазара в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство („Споразумението за ЕИП“)⁵, освен ако не са изпълнени процедурните изисквания за отказ на взаимно признаване, установени от регламента.

Обстойно обсъждане на възраженията, които държавите членки биха могли да използват, за да защитят националните мерки, които възпрепятстват трансграничната търговия (изключенията, изброени в член 36 от ДФЕС), може да бъде намерено в Наръчника на Комисията за прилагане на разпоредбите на Договора, уреждащи свободното движение на стоки.⁶

3. РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 764/2008 ЗА ВЗАИМНОТО ПРИЗНАВАНЕ

Регламентът за взаимното признаване, в сила от май 2009 г., има за цел да приведе в действие принципа на взаимно признаване. Тъй като се прилага изключително за продукти или специфични характеристики на продукти, които не подлежат на мерки за хармонизация на равнище ЕС, той определя правата и задълженията на националните компетентни органи, както и тези на предприятията, желаещи да продават в дадена държава членка продукти, законно предлагани на пазара в друга държава членка, когато органите възнамеряват да предприемат ограничителни мерки по отношение на

произтичащ от съдебната практика на Съда, по-конкретно в съобщението на Комисията относно последствията на решението, постановено от Съда на 20 февруари 1979 г. по дело 120/78 *Cassis de Dijon* (ОВ С 256, 3.10.1980 г.).

⁴ За целите на настоящия документ с насоки понятието „продукт“ е определено като движима стока, която може като такава да представлява обект на търговски сделки: решение на Съда от 21 октомври 1999 г. по дело C-97/98 *Peter Jägerskiöld/Torolf Gustafsson*, Recueil 1999 г., стр. I-7319. Съгласно съдебната практика на Съда на ЕС стоки, прехвърлени през граница с цел търговска сделка, попадат в обхвата на член 34 от ДФЕС, независимо от естеството на тези сделки: вж. по-конкретно основание 20 от решението на Съда от 28 март 1995 г. по дело C-324/93 *The Queen/Secretary of State for Home Department, ex parte Evans Medical Ltd и Macfarlan Smith Ltd*, Recueil 1995 г., стр. I-563.

⁵ Към момента на изготвянето на настоящия документ държавите от ЕАСТ, които са договарящи страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство, са Исландия, Лихтенщайн и Норвегия. Така Европейското икономическо пространство (ЕИП) включва държавите — членки на ЕС, както и тези три държави. Регламентът за взаимното признаване бе включен в Споразумението за ЕИП с Решение на Съвместния комитет на ЕИП № 126/2012 от 13 юли 2012 г. за изменение на приложение II (Технически правила, стандарти, изпитване и сертификация) към Споразумението за ЕИП (ОВ L 309, 8.11.2012 г., стр. 4—5). Прилагат се някои специални адаптации: регламентът се прилага само за продуктите, обхванати от член 8, параграф 3 от Споразумението, и не се прилага за Лихтенщайн по отношение на продуктите, включени в приложение I, глави XII и XXVII от приложение II и протокол 47 към Споразумението в случаите, в които прилагането на Споразумението между Европейската общност и Конфедерация Швейцария относно търговията със селскостопански продукти включва Лихтенщайн. Въпреки това решението влезе в сила едва на 1.4.2013 г. поради забавяне на уведомлението за „изпълнение на конституционните изисквания“ от страна на Норвегия и Исландия. Ето защо всяко позоваване на „държави членки“ в настоящия документ с насоки следва да се счита, че обхваща и тези три държави.

⁶ Документът е достъпен в интернет на адрес: http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/files/goods/docs/art34-36/new_guide_en.pdf. Член 36 от ДФЕС е разгледан от стр. 26 нататък.

продукта в съответствие с националните технически правила. По-специално Регламентът за взаимното признаване се фокусира върху тежестта на доказване чрез определяне на процедурните изисквания за отказ на взаимно признаване.

Регламентът за взаимното признаване се прилага във всички държави членки, както и в държавите от ЕАСТ, които са договарящи страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП). Въпреки че принципът на взаимно признаване се прилага и към отношенията между ЕС и Турция,⁷ Регламентът за взаимното признаване не се прилага.⁸

В Регламента за взаимното признаване се определят правилата и процедурите, които се изпълняват от компетентните органи на държавите членки, когато вземат или възнамеряват да вземат решение в съответствие с националните технически правила, което би възпрепятствало свободното движение на продукт, законно предлаган на пазара в друга държава членка и при условията на член 34 от ДФЕС.

4. ПОНЯТИЕТО „ЗАКОННО ПРЕДЛАГАН НА ПАЗАРА“

В самия Регламент за взаимното признаване не се съдържа определение на понятието „законно предлаган на пазара“ за продукти, попадащи в неговия обхват, т.е. които не са предмет на хармонизиране. Освен това не съществува съдебна практика на Съда на ЕС, свързана с това понятие.

Независимо от това, определения на понятията „предоставяне на пазара“ и „пускане на пазара“ се съдържат в Регламент (ЕО) № 765/2008⁹. Така „предоставяне на пазара“ означава всяка доставка на продукт за дистрибуция, потребление или използване на пазара на Общността в процеса на търговска дейност, срещу заплащане или безплатно¹⁰, а „пускане на пазара“ означава предоставянето на продукта на пазара на Общността за първи път¹¹.

Следователно за продукти, които са предмет на Регламента за взаимното признаване, Комисията счита, че понятието „предлагане на пазара“ означава всяка доставка на продукт за дистрибуция, потребление или използване в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, в процеса на търговска дейност, срещу заплащане или безплатно.

Съответно Комисията счита, че понятието „законно предлагане на пазара“ означава, че доставката, както е посочено в предишния параграф, следва да се осъществява в:

⁷ Задължението за прилагане на принципа на взаимно признаване по отношение на продукти, законно произведени и/или предлагани на пазара в Турция, се основава на членове 5—7 от Решение 1/95 на Съвета за асоцииране ЕО—Турция от 22 декември 1995 г. за прилагане на заключителната фаза на Митническия съюз (ОВ L 35, 13 февруари 1996 г.), което предвижда премахване на мерките, които имат ефект, равностоен на количествени ограничения между ЕС и Турция. Съгласно член 66 от Решение 1/95, за целите на прилагането и изпълнението на членове 5—7 за продуктите, обхванати от Митническия съюз, те трябва да се тълкуват в съответствие с приложимите решения на Съда на Европейския съюз. Следователно принципите, произтичащи от съдебната практика на Съда по въпроси, които се отнасят до членове 34 и 36 от ДФЕС, по-специално делото „Cassis de Dijon“, се прилагат и за Турция.

⁸ Вж. по-горе. Въпреки това Турция е приела национална правна уредба за взаимното признаване в нехармонизираните области, в сила от 1 януари 2013 г.

⁹ Регламент (ЕО) № 765/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 9 юли 2008 г. за определяне на изискванията за акредитация и надзор на пазара във връзка с предлагането на пазара на продукти и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 339/93, ОВ L 218, 13.8.2008 г., стр. 30—47.

¹⁰ Член 2, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 765/2008.

¹¹ Член 2, параграф 2 Регламент (ЕО) № 765/2008.

- друга държава членка в съответствие с приложимото национално законодателство, или
- държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, в съответствие с приложимото национално законодателство.
- Освен това, по отношение на продуктите, предназначени за (или които могат да бъдат използвани от) потребители, продуктите, пуснати на пазара на ЕС, подлежат на изискванията и критериите за безопасност, определени от Директивата относно общата безопасност на продуктите.¹²
- Що се отнася до продукти, внасяни от трети държави, те трябва да се предлагат законно на пазара в държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, за да се ползват от взаимно признаване.

Икономически оператор внася продукти от трета държава в ЕС или държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП. След като бъдат пуснати в **свободно обращение**¹³, тези продукти се считат за общностни стоки. **От този момент нататък** тези продукти могат да бъдат предлагани на пазара в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, при условията на Регламента за взаимното признаване.

5. ЗАДЪЛЖЕНИЯ СЪГЛАСНО РЕГЛАМЕНТА ЗА ВЗАИМНОТО ПРИЗНАВАНЕ

Основен принцип на правото на ЕС е, че на продукт, който е предмет на Регламента за взаимното признаване, се полага основното право за свободно движение на стоки, гарантирано от ДФЕС, при условие че държавата членка по местоназначение не е приела мотивирано решение за отказ въз основа на пропорционални технически правила.¹⁴

Основното право за свободно движение на продуктите не е абсолютно право: взаимното признаване може да бъде поставено в зависимост от правото на държавата членка по местоназначение да направи оценка на необходимостта от прилагане на техническо правило, както е определено в Регламента за взаимното признаване.

Следователно Регламентът за взаимното признаване дава възможност на икономическите оператори да предоставят информация на компетентните органи на приемащата държава членка по отношение на законното предлагане на пазара на продукта в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП.

Когато компетентният орган на държавата членка по местоназначение изисква оценка на съответствието на продукт, законно предлаган на пазара в друга

¹² Директива 2001/95/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 3 декември 2001 г. относно общата безопасност на продуктите, ОВ L 11, 15.1.2002, стр. 4—17.

¹³ Член 79 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 относно създаване на Митнически кодекс на Общността гласи, че „Допускането за свободно обращение придава на необщностните стоки митнически статут на общностни стоки. Допускането за свободно обращение води до прилагането на мерките на търговската политика, извършването на други формалности, предвидени при вноса на стоки и облагането със законно дължимите сборове“.

¹⁴ Директивата относно общата безопасност на продуктите разрешава на държавите членки да предприемат бързи ограничителни мерки по отношение на продукти, които са опасни или могат да бъдат опасни, по силата на членове 8, 11 или 12 и 18 от директивата.

държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, със свои собствени технически правила, това трябва да става съгласно условията на Регламента за взаимното признаване. В член 4 от регламента се разглежда събирането на информация за продукта. Съгласно този член органът може да изиска от икономическия оператор, при спазване на принципа на пропорционалност, съответната информация относно характеристиките на продукта и/или подходяща и лесно достъпна информация относно законното предлагане на пазара на продукта в друга държава членка.

6. ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ СРЕДСТВА

В Регламента за взаимното признаване не се посочват конкретни доказателствени средства, които могат да бъдат използвани от икономическите оператори за доказване, че даден продукт законно се предлага на пазара в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП. По този начин се избягва налагането на допълнителна административна тежест и по никакъв не се ограничават доказателствените средства, които икономическият оператор може да представи като част от информацията, посочена в член 4, буква б), на органите на държавата членка по местоназначение.

Трябва също така да се отбележи, че държавите членки имат много различни системи за пускане на продукти на пазара и контрол на тази дейност чрез *предварителни* (процедури за предварително разрешение) или *последващи* (надзор на пазара) механизми — в повечето случаи даден продукт може законно да се предлага на пазара без да се налага да бъде предварително одобрен.

Следователно **всяко доказателство**, като фактура за продукта, етикет на продукта, каталог с посочена дата, регистри на продажби или данъчно облагане, регистрации, лицензи, уведомления до/от органи, сертификати, извлечения от публични регистри и др., следва да се считат за **подходящи за доказване на действителното предлагане на пазара на продукта в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП.**

6.1. Права и задължения

Съгласно член 4, буква б) от Регламента за взаимното признаване компетентният орган на държавата членка по местоназначение може да изиска от съответния икономически оператор информация за предишно законно предлагане на продукта на пазара в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП.

По-конкретно:

- Ако икономическият оператор има доказателство за съответствие с националното законодателство на другата държава членка или държавата от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, в която продуктът действително се предлага на пазара (като писмено потвърждение от компетентния орган на държавата членка на произход¹⁵), Комисията счита, че би било полезно това

¹⁵ Доказателство от компетентния орган на държавата членка, в която продуктът от ЕИП законно се предлага на пазара, е само една от няколко възможности: то не може да се изисква от компетентния орган на държавата членка по местоназначение. Вж. основание 63 от решение от 8 май 2003 г. (*ATRAL/ Белгийската държава*, дело C-14/02), в което Съдът уточни, че налагането на условие за удостоверяване на съответствието на продукти от ЕИП с техническите изисквания

доказателство да се предаде на компетентния орган на държавата членка по местоназначение.

- Също така би било полезно при необходимост икономическият оператор да представи документи за приложимите разпоредби на закона в друга държава членка или държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП. Ако това обаче не е възможно, компетентният орган в държавата членка по местоназначение следва да се обърне за получаването на такава информация пряко към органите на тези държави чрез звеното за контакт относно продукти (вж. точка 7 по-долу).

При необходимост компетентният орган на държавата членка по местоназначение има право да изиска превод на документите, предоставени от икономическия оператор. Все пак би било прекалено държава членка да изисква превод, заверен от консулски или административен орган,¹⁶ или да налага прекалено кратък срок за осигуряване на превод, освен ако не са налице особени обстоятелства, изискващи това. Комисията също така счита, че компетентният орган на държавата членка по местоназначение следва да посочи онези части от документите, които трябва да бъдат преведени. Органът следва също да избягва да изисква преводи, когато въпросните документи са на разположение на друг език, който органът разбира.

6.2. Неуведомяване на икономическия оператор

Комисията счита, че изискване на информация от компетентния орган на държавата членка по местоназначение (и/или проверка на продукта от компетентния орган) не може да доведе до спиране на предлагането на пазара на даден продукт в държавата членка по местоназначение за неопределен срок или за по-дълъг период от време в очакване на мотивирано решение на компетентния орган относно предлагането на пазара¹⁷, освен когато е одобрена спешна мярка след сигнал в съответствие с Директива 2001/95/ЕО¹⁸ или Регламент 178/2002.¹⁹ Следователно, както е посочено в член 6, параграф 4 от Регламента за взаимното признаване:

„Когато компетентният орган пропусне да уведоми икономическия оператор за акта, посочен в член 2, параграф 1, в срока, предвиден в параграф 2 от настоящия член, се приема, че продуктът се предлага

и правила, които гарантират ниво на защита, равностойно на изискваното от държавата членка по местоназначение, е в противоречие с член 34 от ДФЕС.

¹⁶ Вж. в това отношение решение на Съда от 17 юни 1987 г. по дело 154/85 *Комисия на Европейските общности/ Италианската република*, Recueil 1987 г., стр. 2717.

¹⁷ При изключителна ситуация на процедура за предварително разрешение предлагането на пазара може да се осъществи само след получаване на разрешение. Трябва да се подчертае, че, както е обяснено в съображение 12 от Регламента за взаимното признаване, „Изискването пускането на пазара на определен продукт да подлежи на предварително разрешение не следва, само по себе си, да представлява техническо правило по смисъла на настоящия регламент, така че актовете за недопускане или отстраняване на даден продукт от пазара, изключително въз основа на съображения, че за него няма валидно предварително разрешение, не следва да представляват акт, по отношение на който се прилага настоящият регламент“.

¹⁸ Вж. бележка под линия 13.

¹⁹ Регламент (ЕО) № 178/2002 на Европейския парламент и на Съвета от 28 януари 2002 г. за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните.

законно на пазара на тази държава членка, що се отнася до прилагането на нейното техническо правило, посочено в параграф 1 от настоящия член.“

7. РОЛЯТА НА ЗВЕНАТА ЗА КОНТАКТ ОТНОСНО ПРОДУКТИ

Основната задача на звената за контакт относно продукти (ЗКП) е да предоставят на икономическите оператори и компетентните органи в други държави членки или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, информация относно техническите правила за продуктите, както и данни за контакт с тези органи. По този начин в Регламента за взаимното признаване се преодоляват затрудненията, засягащи диалога между националните администрации в нехармонизираните области. Със създаването на ЗКП значително се улесняват контактите между националните органи по отношение на нехармонизираните области на продуктите в рамките на ЕС.

Контакти между националните администрации често са необходими за получаване на повече информация относно продукта и техническите правила в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, включително дали законно се предлагат на пазара там. По този начин чрез информационните дейности на ЗКП се намалява тежестта както за отделните икономически оператори, така и за националните органи.

В Регламента за взаимното признаване са определени няколко функции на ЗКП, свързани с информацията, която се предоставя по искане на икономическите оператори и компетентните органи в другите държави членки или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП. По-специално в член 10, параграф 3 от регламента е посочено, че:

„Звената за контакт относно продукти в държавата членка, в която съответният икономически оператор законно е предлагал съответния продукт на пазара, могат да предоставят на икономическия оператор или на компетентния орган, посочени в член 6, всяка относима информация или мнение.“

По този начин, въпреки че на ЗКП не се налага никакво задължение, с Регламента за взаимното признаване се позволява на тези органи да подпомагат икономическите оператори или органите в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, като им предоставят съответната информация, ако е налична, относно законното предлагане на пазара на даден продукт.

Случай 1: Административно сътрудничество

Икономически оператор е пуснал продукт на пазара в държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, където не съществуват специфични задължения по отношение на предлагането му на пазара и сега се опитва да го пусне на пазара и в друга държава членка. Органите на държавата по местоназначение желаят да установят дали са предприети всички правни процедури или дейности по надзор на пазара в държавата, в която продуктът действително се предлага на пазара, тъй като се предполага, че не е безопасен.

Компетентните органи на държавата членка или държавата от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, в която икономическият оператор се опитва да въведе своя продукт, трябва да се свържат със ЗКП на държавата по произход, пряко или чрез своето собствено ЗКП. Това ЗКП от своя страна ще им предостави данни за контакт със съответните органи и/или ще им препрати искането.

Административното сътрудничество позволява на публичните органи да установят своите колеги в други държави членки, за да могат лесно да получат информация и да започнат диалог с компетентните органи в други държави членки.

Случай 2: Непропорционални изисквания

За да признаят някои видове продукти като „законно предлагани на пазара“ в други държави членки, органите на държава членка А приемат единствено официалните сертификати, издадени от администрацията на държавата членка по произход. Те не приемат никакъв друг вид документи, които отхвърлят като „лесни за фалшифициране“.

За продукти, предлагани на пазара в държавите членки, в които съществуват такива сертификати, това изискване не представлява проблем, тъй като тези сертификати веднага потвърждават, че тези продукти са „законно предлагани на пазара“ там. За продукти, предлагани на пазара в тези държави членки обаче, за които няма такива сертификати (например защото се разчита единствено на механизмите за надзор на пазара), това условие би представлявало непреодолимо препятствие.

В заключение, **такова условие е непропорционално** и се равнява на мярка с ефект, равностоен на количествени ограничения, като по този начин се нарушава член 34 от ДФЕС.

Случай 3: Процедури за предварително разрешение

Някои икономически оператори считат, че след като даден продукт вече законно се предлага на пазара в определена държава членка, за него не следва да се изисква разрешение в държавата членка по местоназначение. Това не е задължително така.

В действителност **такива национални процедури може да се прилагат** в държавата членка по местоназначение и дори ако се считат за ограничение на свободното движение на стоки, те могат да бъдат оправдани, ако преследват цел от обществен интерес, признат от правото на ЕС, както и ако са в съответствие с принципа на пропорционалност.

8. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Регламентът за взаимното признаване е предназначен да гарантира спазването на принципа на взаимно признаване в рамките на вътрешния пазар и в държавите от ЕАСТ, които са договарящи страни по Споразумението за ЕИП, по-специално чрез започване на процес на диалог, когато достъпът до пазара е възпрепятстван.

При обсъждането на понятието „законно предлаган на пазара“ най-много проблеми възникват или от трудностите, с които икономическите оператори се сблъскват в началото на този диалог, когато се опитват да намерят подходящи средства за доказване, или след като диалогът вече е започнал — в резултат на допълнителните изисквания, наложени от страна на органите след като някои от документите вече са предоставени. Що се отнася до подходящите доказателствени средства, това е преди всичко въпрос за информация, тъй като икономическите оператори невинаги са информирани, че могат да разчитат на почти всеки документ, издаден по време на обичайните търговски дейности в друга държава членка или в държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, за да докажат, че техните продукти се предлагат законно на пазара там.

Що се отнася до допълнителните изисквания, когато се извършва проверка и оценка на даден продукт, по-специално дали той се предлага законно на пазара в друга държава

членка, органите трябва да имат предвид, че съгласно член 5 от регламента и постоянната съдебна практика на Съда на ЕС, държава членка или държава от ЕАСТ, която е договаряща страна по Споразумението за ЕИП, следва да демонстрира, че мярката (или изискването) е необходима, и когато е уместно, че пускането на пазара на въпросните продукти представлява риск, както и че мярката (или изискването) отговаря на принципа на пропорционалност. В заключение, съответната държава е длъжна да докаже, че посочената цел на мярката или изискването не може да бъде постигната по друг начин, който има по-малко ограничителен ефект върху търговията.